

νης. Τὸ δὲρμα των εἶναι τόσοτον τραχύ καὶ σκληρόν ὥστε ὁ σίδηρος, μόνον κατὰ τὸ στήθος τὸ διαπερᾶν ἀπαιτεῖται λοιπὸν ὁ ἀνὴρ, νὰ ἐπιτύχῃ ἐπιτηδείως τὸ τραπὸν τοῦτο μέρος ὅπως προσέχῃ αὐτό. Πληρωθέντα καθίστανται μανιώδη καὶ λυσσιῶδη, περιστρεφόμενα ζητοῦσιν ἐκδίκησιν. Εἰς τοσαύτην δὲ τόλμην περιέρχονται ὅταν ᾖναι πολλὰ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὥστε βοηθοῦνται μεταξὺ των κατὰ των διωκτῶν, περικυκλοῦντα τὰς λέμβους, καὶ προσπαθοῦντα νὰ καταθράσῃσιν αὐτὰς διὰ των ὁδόντων.

Τὰ θήλεα των ζώων τούτων κυοφοροῦν ἐπὶ ἐννέα μῆνας, γεννῶσι δὲ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὅπου ἐπιστρέφουσιν ὅταν ἔχωσιν ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῶσιν ἢ νὰ θηλάσῃσι τὸ νεογνόν των.

Γ.

TENNER.

ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ.

κατὰ τὸ γαλλικόν.

Ἡ Σουηδικὴ φιλολογία ἐβράδυνε νὰ ἀναπτυχθῇ, καὶ μάλιστα νὰ λάβῃ ἰδίως μορφήν καὶ ἐθνικὸν χαρακτήρα, διότι, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς Ἀνσγαρδος κατήχησεν ἀπὸ τοῦ 10. αἰῶνος, πᾶσαι τὰς ἀρχαίας ἐπαρχίας εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ Σουηδία δὲν παρεδέχθη τὸν χριστιανισμόν ἢ κατὰ τὸν 16. αἰῶνα, οὔτε ἱδρυνε ἢ βραδύτατα σχολεῖα, ἀφιερωμένη ἤδη εἰς τὴν βάρβαρον θρησκείαν τοῦ Ὀδίνου. Κατ' αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς χρόνους ἡ Σουηδία ἡ ἀκαθής, φωτισθεῖσα μόλις ἀπὸ τὸν χριστιανισμόν, εἶχε τὴν ποίησιν της, τὴν

ποίησιν των δημοτικῶν μύθων καὶ τραγωδιῶν, ἣν οἱ σοφολογιώτατοι των Γυμνασίων καὶ των Ἀκαδημιῶν ἀπεκήρυξαν ὡς ἔργα ἀμαθῆ καὶ ἀκατέργαστα. Ἀλλ' ἡ ἡμετέρα ἐποχὴ ἐξεθαψε τὰς ποιήσεις ταύτας, ὧν δικαίως θαυμάζομεν τὴν χάριν, τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν δύναμιν.

Ἀπὸ τῆς τραχείας καὶ ἀτέχνου λοιπὸν ποιήσεως, ἥτις ὅμως ἦτο πλήρης νεύρου καὶ ζωῆς, ἡ Σουηδία μετέπεσεν εἰς τὴν ψυχρὰν ἐργασίαν των σχολαστικῶν σπουδῶν καὶ μάλιστα — ὅπερ καὶ εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα ἐγένετο κατ' ἀρχάς — εἰς τὴν μίμησιν των ξένων ἔργων. Καὶ κατὰ μὲν τὸν 17. αἰῶνα ἡγάπα τὴν πολυμάθειαν, κατὰ δὲ τὸν 18. αἰῶνα ἐμίμητο τὴν γερμανικὴν φιλολογίαν, καὶ κατὰ τὸν 19. αἰῶνα τὴν γαλλικὴν.

Ἀλλὰ περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ ἐνεστώτος αἰῶνος ἡ σουηδικὴ φιλολογία ἀπέττυσεν αἶρνην, πάντα ξένον καὶ δοῦλον χαλινόν, καὶ ἐπέταξε διὰ των ἰδίων πτερύγων πρωτότυπος καὶ φιλελευθέρα. Ἄνδρες γενναῖοι καὶ εὐφρεῖς τῇ ἐδοσαν νέαν μορφήν, νέαν ἀνάπλασιν, ὡς οἱ Βύρωνες εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς εἰς τὴν Γερμανίαν οἱ Σχίλλεροι καὶ οἱ Γέται.

Δημοτικώτερος δὲ πάντων καὶ ἐνδοξότερος εἶναι ὁ ποιητὴς Ἡσαῖας Τέννερ, οὗτος ἡ ζωὴ εἶναι πασίγνωστος εἰς τὴν Σουηδίαν, καὶ εἰς τὰ παλάτια των ἀριστοκρατῶν καὶ εἰς πᾶσαι τὰ λοιπὰ τάξεις. Καὶ ὅμως ὁ βίος του δὲν διαλάμπει ἐν περιπετείαις δραματικαῖς, εἶναι βίος μελέτης καὶ τάξεως καὶ ἐπιτυχιῶν, βίος διαρκῶς εὐδαίμων μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν νόσος σκληρὰ διέλυσε τοὺς στερεοὺς κρίκους τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ Τέννερ, γεννηθεὶς τῷ 1782 εἰς τὴν εἰκονικὴν καὶ ὠραίαν ἐπαρχίαν τῆς Βάρμελανδ, ἐνόησε τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, μελετῶν αὐτὴν μέσῳ φιλερμήμων βουνῶν καὶ τερπνοτάτων κοιλάδων, καὶ διέχυσε τὰ θέλητρά ταῦτα εἰς τὰς ποιήσεις του. Ἦτο δὲ υἱὸς ἱερέως καὶ ἡ ψυχὴ του ἐποτίσθη τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰς ἐπωφελεῖς τῆς πίστεως ιδέας, αἵτινες τοσοῦτον εὐγενῶς ἐνέπνευσαν τὸν κάλαμόν του βραδύτερον. Καὶ τὸ μὲν 1799 ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ Λουνδ, ἔλαβε τὸ δίπλωμά του, ὀνομάσθη βοηθὸς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, γραμματεὺς ἐντὶ σχολῇ τῆς Φιλοσοφίας, καθηγητὴς. ἐπὶ τέλους, τὸ δὲ 1812 ἐχειροτονήθη ἱερεὺς. Τὸ 1819 ἦτο μέλος τῆς Σουηδικῆς Ἀκαδημίας καὶ τὸ 1824 ἐπίσκοπος Βεξίω. Ἀπέθινε δὲ τὸ 1845 ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἡ πατρίς περιέμενε καὶ ἄλλα πολυτίμα ἔργα του.

Ὁ Τέννερ ἐδημοσίευσεν ἀλληλοδιαδόχως ποιήσεις του λυρικὰς καὶ ᾠσματα ἐθνικὰ, ὅπου ἔπνευσε τὸ ἅγιον πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ, πρὸς τοὺς δὲ καὶ τρία ποιήματα, εἰς διαφόρους γλώσσας μεταφρασθέντα, τὴν Μάγισσαν τοῦ Φρότουφ, τὸν Ἄξελ καὶ τὴν Πρώτην Μετάληψιν.

Ἡ λέξις εἶναι θαυμασίως ἐνεργητικὴ καὶ ζωηροτάτη, τὸ ὅρος καθαρὸν, πλήρες εἰκόνων καὶ φωτεινότητων, ὁ στίχος εὐκόλος καὶ ἀναμάρτητος, ἐλεύθερος καὶ ἁρμονικός. Ἀναγινώσκων τις τὰς

ποιήσεις του θαρρείς ὅτι πᾶσα στροφή, χάριεσσα καὶ ελαστική, ἐχύθη διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς καρδίας του ὡς τις ἀβροτάτη ζωγράφου γραμμή, ὡς τι μουσικῆς τόνισμα ἀρμονικώτατον, καὶ ὅμως οὐδεμίαν στροφήν ἔγραψεν ἀμελέτητον, πᾶσας τὰς κατεργάσθη μετ' ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας. Ἡ αὐτὴ δὲ ἀρμονία, ἡ αὐτὴ καλλιέπεια καὶ ἀβρότης ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς ἐκφωνηθέντας ἐν πολλαῖς περιστάσεσι λόγους του. Ἀναμφιβόλως εἰς τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ὕφους τὰ προτερήματα, ὀφείλει ὁ Τέννερ τὴν δημοτικότητά του καὶ μάλιστα εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐμπνεύσεων καὶ εἰς τὰς ιδέας του. Εἰς πᾶσας τὰς συγγραφὰς ἀναδεικνύεται Σουηδὸς, ψάλλων μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰ κυνὰ ὄρη, τὰς ἐρήμους τὰς ἀγροτικάς, τὰς σκηπεριώδεις τὰς πατρίδος του λίμνας. Δοκιμάσας νὰ γράψῃ ἐποποιεῖν — τὴν Μάχισσαν τοῦ Φρίτιοφ — ἐμόρφωσε τὸ ὕφος του πρὸς τὸ ὕφος τῶν ἐθνικῶν χρονικῶν, καὶ ὅτε ἔγραψε τοὺς μελαγχολικοὺς ῥεμβασμούς του, διηρμήνευσε πιστότατα τὴν ἐθνικὴν διάνοιαν καὶ τὰς ψυχικὰς κλίσεις τῶν συμπολιτῶν του. Πάντες λοιπὸν τὸν ἤκουσαν μετὰ προθυμίας, διότι ἕκαστος εὗρισκεν εἰς τοὺς λόγους του τὰς ἐκυτοῦ συμπαθείας καὶ συγκινήσεις.

Ἐποῖον τὸ ἀτελεύτητον
(*Ἄσμα τοῦ Τέννερ.*)

Ὁ δυνατὸς, ἔλκων τὸ ξίφος του, ὅλον κυβερνᾷ τὸν κόσμον, καὶ ἡ φήμη του περὶ με ἀετοῦ πτέρυγας, ἀλλὰ συντρίβεται τὸ ξίφος πολλάκις, καὶ ὁ αἶστος πίπτει ἀπὸ τῆς πτήσεώς του. Τὸ ἔργον τῆς βίας εἶναι εὐμετάβλητον καὶ βραχύ· διαβαίνει ὡς ἡ πνοὴ τῆς ἀνεμοζάλης εἰς τὴν ἔρημον.

Μόνη ζῇ ἡ ἀλήθεια, ἐπιφαίνεται μέσῳ ξιφῶν καὶ πελέκεων, ἀτάραχος καὶ περιλαμπής· προχωρεῖ εἰς κόσμον σκοτεινὸν, πρὸς ἄλλον κόσμον πάντοτε ἀτενίζουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀτελεύτητος. Εἰς τε τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν, ὁ λόγος τῆς ἀντηχεῖ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι αἰώνιος. Καὶ ἂν καταπατῶνται τὰ κρίνα τῆς, αἱ ρίζαι αὐτῶν μένουσι διὰ παντός ἀναπόσπαστοι. Ἐάν τὸ κακὸν ἐξουσιάσῃ τὸν κόσμον, σὺ θέλε τὸ καλὸν, ἂν δὲ τοῦτο καταδιώκηται περὶ σὲ διὰ τοῦ δόλου ἢ διὰ τῆς βίας, σὺ φύλαξαι το εἰς τὴν καρδίαν σου.

Καὶ ἡ θέλησις, ἡ κειμένη εἰς γενναίας ψυχάς, κραταῖα εἶναι καὶ ἀποτελεσματική. Ἡ δικαιοσύνη ὀπλίζεται, ἡ ἀλήθεια ὀμιλεῖ, καὶ λαὸς δλόκληρος μεταβάλλεται. Αἱ θυσίαι καὶ οἱ κίνδυνοι, αἱ ὑπέσσης, ἐπιφαίνονται ὡς ἀστέρες ὑπὲρ τὰ κύματα τῆς Ἀθήνης.

Καὶ ἡ ποίησις δὲν εἶναι ὡς τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθῶν, οὔτε ὁμοιάζει τὴν παρερχομένην λάμψιν τῆς Ἰριδος. Τὸ κάλλος τὸ ὑπὸ σοῦ πλασθὲν, δὲν εἶναι ὅλη φθαρτὴ, καὶ ὁ χρόνος ἀνανέονε τὴν λαμπρότητα του. Τὸ κάλλος εἶναι αἰώνιον. Ἡμεῖς συναγομεν τὴν χρυσὴν ἄμμον του εἰς τὰ παράλια τοῦ χρόνου.

Προσκολλήθητι λοιπὸν εἰς τὴν ἀλήθειαν, προσ-

τάτευσον τὴν δικαιοσύνην, εὐφραίνου ὅταν ἀπαντᾷς τὸ κάλλος, διότι τὰ τρία ταῦτα δῶρα τοῦ Ὑψίστου, οὐδέποτε θέλουν ἐκλείπει ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ,τι σοὶ δίδει ὁ χρόνος, ὁ χρόνος σοὶ τὸ ἀφαιρεῖ, ὅ,τι δὲ εἶναι αἰώνιον μένει διὰ παντός εἰς τὴν καρδίαν σου. Ζ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΗ ΥΠΑΤΙΑ. (α)

Παρθέει, ἥτις εἰς πνύγην τῆς εὐσεβοῦς σου χλαίνης,
Τὸν τύμβον συνεκάλεψάς ποτε τῶν ἀθανάτων,
Ἰέρεια μελωδικῇ θρησκείας διωγμένης,
Ἄγρη καὶ τελευτᾷ ἀκίς εἰς τὰ οὐράνια τωρ,

ὦ Χαῖρε ! σὲ ἀσπάζομαι, ὦ πότνια ! Σὲ εἶδον,
Ὅτ' ἔσεισε τὸν Ὀλυμπον ἡ βία καταγίδων,
Σὲ εἶδον, ὡς ἡ εὐσεβὴς ἐκέκνη Ἀντιγόνη,
Τὸν γηραιὸν Οἰδίποδα γ' ἀκολουθήσῃς μόνη.

ὦ Χρᾶ, ὑπὸ τὰς ἱερὰς στοὰς παρισταμένη,
Πυθία εἰς τὸν τρίποδα τὸν μαντικὸν δεσμία
Σὺ ἦσο κ' εἰς τὸ στήθος σου ἡ τῶν θεῶν χορεία
Συνέπαλλε, ὑπὸ λαῶν θνητῶν προδιωμένη·

Παρερχομένους ἔβλεπες αὐτοὺς ἐπὶ πυρίνης
Νεφέλης, καὶ σ' ἐνέπλησον ἀγάπης καὶ σοφίας,
Κ' ἐκστατικῇ σὲ ἤκινσεν ἡ γῇ νὰ διαχέης,
Ὅς Ἀιτικὴ τις μέλισσα τὰς θείας μελωδίας.
Leconte de Liste (poésies Antiques).

Διαδοχικὴ αὔξησις τῆς Ῥωσικῆς Αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τῆς κυρίας αὐστράσεως αὐτῆς μέχρι σήμερον.

Ἡ διηνεκής τοῦ Ῥωσικοῦ στέμματος μέριμνα περὶ αὐξήσεως τῶν χωρῶν αὐτοῦ εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖον ἱστορικὸν φαινόμενον, καὶ τὸ μᾶλλον ἄξιον τῆς προσοχῆς τῶν νεωτέρων χρόνων. Οὐδεμία ἄλλη δύναμις, πλην τῆς Ῥωσσίας, ἠκολούθησε μέχρι σήμερον τὸ περισκεμμένον ἐκεῖνο κατακτητικὸν σύστημα τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, νέας ταῖς ἐνόησας κατακτήσεις προστιθέμενοι, ἐξήπλωσαν ἐπὶ τέλους τὸ κράτος αὐτῶν ἐφ' ἅπαντος τοῦ γνωστοῦ κόσμου. Οὐδεὶς δὲ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν ἐσπευσμένων

(α) Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἀλεξανδρίως φιλοσόφου Θεόφους, φιλόσοφος καὶ αὐτὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Συνεσίου, ἐμαρτύρησε δὲ ὑπὲρ τῆς Πολυθείας, βιαζομένη καὶ μὴ θέλουσα ν' ἀπαρνηθῇ τοὺς πατέρας Θεούς.